

[Rasmussen (Gylling).]

glæde, vi går med til det. Vi er betænkelige ved det, vi tror ikke på, at det vil kunne undgå at sætte sig spor i erhvervslevets udgifter, og vi er også ængstelige for, at man ikke opnår det beløb, som det er meningen der skulle opnås. Men jeg vil som sagt tilsige mit partis støtte; det er jo en forudsætning for det forlig, der blev indgået, at vi gennemfører de ting, som er nødvendige, for at forliget kan få sin afslutning på en økonomisk fornuftig måde, og derfor giver vi vor tilslutning.

Ragnild Andersen: Mit parti kan ikke tilsige dette lovforslag nogen støtte. Forslaget er som bekendt en del af det store politiske forlig, der nylig er indgået mellem regeringspartiet, venstre, konservative og det radikale venstre. Det er regningen eller snarere regningerne for dette forlig, der nu indløber. For et øjeblik siden behandlede vi den første regning, den var på 10 mill. kr., og regningen her er på 30 mill. kr. til befolkningen. I en tid, hvor prisstigning efter prisstigning væltede over på jævne, almindelige mennesker, må mit parti betragte det som uanstændigt at gennemføre en sådan byrdefuld forhøjelse af billetpriserne.

Forslaget må efter vor opfattelse først og fremmest ses og bedømmes i lyset af den nylig stedfundne overenskomstsituation, hvor op imod $\frac{1}{2}$ million danske lønarbejdere opnåede en ganske lille forhøjelse af deres feriebetaling, nemlig $\frac{1}{2}$ pct.s forhøjelse af ferielønnen. Denne forhøjelse opnåede de dog først til næste år; de får altså ingen forhøjelse af ferielønnen i dette år. I de senere år har kravet ude i fagorganisationerne om en forbedret feriebetaling været meget stærkt, og det kan ikke nægtes, at en af de største skuffelser i år indenfor det store flertal af arbejderne er skuffelsen over, at den forhøjede feriegodtgørelse kun androg $\frac{1}{2}$ pct. Hvorfor har nu interessen for ferielønnen været så overordentlig stor hos lønarbejderne? Fordi det, takket være det stigende prisniveau, er blevet umuliggjort for mange tusinde arbejdere at rejse ud i deres lov-hjemlede to ugers ferie. Man kan spørge en hvilken som helst lønarbejder om, hvorfor det i den grad ligger ham på hjerte at få højere feriebetaling, og han vil svare det samme: for at sikre, at jeg og min familie overhovedet kan rejse på ferie om sommeren. For at gøre det muligt at holde ferie, koncentrerede samtlige lønarbejdere, omtrent $\frac{1}{2}$ million arbejdere, i år særlig mange kræfter

om at få ferielønnen hævet, og ikke så snart er det vedtaget, at de i 1951 skal have en forhøjelse på $\frac{1}{2}$ pct. af ferielønnen, før den højtærede trafikminister kommer med sit forslag om forhøjelse af dobbeltbilletterne eller feriebilletterne. Han venter end ikke, til arbejderne får den halve procent udbetalt i 1951; han kommer allerede i år og forlanger flere penge for billetten, man skal rejse på ferie på. Før lønarbejderne ser skyggen af den $\frac{1}{2}$ pct.s forhøjelse af ferielønnen, foreslår regeringen sammen med et flertal her i rigsdagen taksterne på samtlige dobbeltbilletter forhøjet.

Må man ikke kalde dette uanstændigt? Hvad vil følgen heraf blive? Ja, følgen vil blive — det vil ingen kunne bestride —, at endnu flere lønarbejdere fra vore fabrikker og virksomheder, som trænger til en ordentlig ferie, tvinges til at blive hjemme. I den kommende sommer er det uomtvisteligt, at deres ferieudgifter bliver større, når disse takstforhøjelser gennemføres, end de var sidste år — foruden alle de øvrige prisstigninger, der er indtruffet i årets løb —, og det er jo netop på dobbeltbilletterne, forhøjelserne fortrinsvis gennemføres. Den socialdemokratiske regering ved, og den højtærede trafikminister ved også, hvilke anstrengelser den organiserede arbejderbevægelse har sat ind netop for at skabe mulighed for ferierejser for lønarbejdere. Kunne man da ikke have søgt at sikre lønarbejdere garanti for, at de i de 14 dage, hvori de den ene gang om året i henhold til loven kan holde ferie, fik adgang til at få billige feriebilletter? Man kunne f. eks. tillade dem at lade en ferierejse denne ene gang om året foregå på en enkelt billet, eller man kunne have sagt: denne feriebillet den ene gang om året må ikke forhøjes i denne omgang. Ingen af delene er forsøgt, og jeg kan ikke sige andet som min opfattelse, end at de fagorganiserede arbejdere må få det indtryk, at hver gang de prøver at rykke et lille stykke frem i marken for at sikre sig en, som det skulle synes, naturlig ret til at rejse på ferie, er regeringen og et flertal herinde straks parat til at indkassere hver lille bitte gevinst, de ad sammenholdets og solidaritetens vej erobrer.

Mit parti kan derfor ikke gå ind for nærværende lovforslag, men vil modsætte sig det, og jeg vil også på mit partis vegne protestere mod den takstpolitik i Københavns samlede nærtrafik, som man her gennemfører. Det kan jo ikke nytte noget at skjule, at indenfor den samlede nærtrafiks område bor tusinder af mennesker, som ikke kan få bolig i København, og som derfor søger den